

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Lukášem
sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2022, č. j. 11332/22/5200-10421-712985,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 5. 11. 2020, č. j. 1717731/20/2811-00551-609016 (dále jen „*dodatečný platební výměr*“).

2. Výše uvedeným dodatečným platebním výměrem byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob (dále jen „daň z příjmů“) ve výši 0 Kč, daňová ztráta ve výši 0 Kč a daňový bonus dle § 35c zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) ve výši 0 Kč, to vše za zdaňovací období roku 2019 (dále jen „předmětné zdaňovací období“).

II. Podstata věci

3. V nyní souzené věci jde o to, zda žalobci vyplacená smluvní výše náhrady za zřízení věcného břemene za účelem výstavby plynovodu, provozovatelem přepravní soustavy, je či není osvobozena od daně z příjmů.
4. Žalobce podal dne 29. 1. 2020 oznámení o osvobozených příjmech, předmětem oznámení byla částka ve výši 6 326 000 Kč, kterou žalobce obdržel jako náhradu za zřízení věcného břemene, a to služebnosti inženýrské sítě ve prospěch společnosti NET4GAS, s.r.o. Přílohou oznámení byla smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 18. 4. 2019, uzavřená mezi žalobcem, dalšími vlastníky dotčených pozemků a společností NET4GAS, s.r.o. a smlouva o úplatě za zřízení věcného břemene ze dne 18. 4. 2019, uzavřená mezi žalobcem a touto společností. Smlouvy byly uzavřeny v souvislosti se stavbou podzemního vedení vysokotlakého plynovodu.
5. Žalobce následně podal dne 6. 8. 2020 řádné daňové přiznání k dani z příjmů za předmětné zdaňovací období, ve kterém mimo jiné vykázal příjem ve výši 6 326 000 Kč vyplacený jako náhrada za zřízení věcného břemene, a to jako ostatní příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů. Správce daně vykázanou daň ve výši 926 700 Kč konkludentně vyměřil a daňový subjekt vyměřenou daň uhradil.
6. Posléze žalobce podal dne 9. 10. 2020 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů za předmětné zdaňovací období, ve kterém již příjem ve formě náhrady za zřízení věcného břemene nevykázal, neboť měl za to, že v jeho případě byla služebnost inženýrských sítí zřízena ze zákona.
7. Správce daně následně vydal dodatečný platební výměr, kterým daňová povinnost žalobce nebyla změněna. V jeho odůvodnění uvedl, že podmínkou pro osvobození příjmu jako náhrady za zřízení služebnosti od daně z příjmů je dle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů skutečnost, že služebnost vznikla ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu. Vznik věcného břemene tedy musí ze zákona přímo vyplývat, uvedené ustanovení nelze aplikovat na případy služebností vzniklých na základě smluvního vztahu, a to ani tehdy, pokud povinnost zřídit služebnost smluvně ukládá provozovateli přenosové soustavy zákon.
8. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správce daně. Zdůraznil, že věcné břemeno bylo zřízeno smluvně na základě zákona, což nelze považovat za vznik služebnosti ze zákona ve smyslu § 4 odst. 1 písm. zd) zákona od daních z příjmů. V případě smlouvy o zřízení věcného břemene je na povinném z věcného břemene, aby sjednaná úplata odpovídala jeho požadavkům. Žalobce dotčené smlouvy uzavřel dobrovolně.

III. Žalobní body

9. Žalovanému i správci daně žalobce vytýká, že porušili zásadu zákonnosti, pokud použili pouze jazykový výklad zákona, ale neužili výklad *e ratione legis*. Daňové orgány dále

porušily zásadu přiměřenosti a tím i zásadu dobré správy, protože ze dvou možností řešení neupřednostnily to, které nejvíce respektuje práva a právem chráněné zájmy osob. Žalovaný aplikoval právo v rozporu s principem *in dubio pro libertate*, který je v této věci realizován zásadou *in dubio mitius*.

10. Dle žalobce je nelogické, aby daňový subjekt, který uzavře dohodu tam, kde by jinak muselo následovat zdlouhavé vyvlastňovací řízení, byl potrestán za tuto svoji ochotu a porozumění veřejnému zájmu tím, že na rozdíl od nespolupracujících subjektů bude v jeho případě náhrada za rozsáhlou vlastnickou restrikcí zdaněna daní z příjmů. Z hlediska smyslu a účelu zákona se nejeví jako možné, že by zákonodárce toto skutečně zamýšlel, když vlastnická restrikce je naprosto stejná při vyřešení věci dohodou i při zřízení věcného břemene rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu. I náhrada v obou případech by měla být zhruba obdobná. Pokud k vlastnické restrikci dojde na základě zákona, ale pouze odlišnou metodou, měl by výklad právního předpisu zajistit stejný přístup státu k vlastníkům zatížených nemovitostí, a snad ještě více ocenit ty z nich, kteří spoluprací zkrátí dobu výstavby liniové stavby.
11. Daňové orgány tak dle žalobce upřednostnily maximalizaci daňového výnosu státu na úkor komplexního výkladu právních předpisů. Tím došlo k zásahu do práv a majetkových poměrů žalobce zkrácením jeho přiměřené náhrady o cca 1 milion Kč daní z příjmů. Žalobce též odkázal na odbornou komentářovou literaturu, týkající se základních zásad daňového řízení a judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu právních předpisů.
12. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Ust. § 58 odst. 1 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v rozhodném znění (dále jen „*energetický zákon*“) zakotvuje zákonnou povinnost pouze pro provozovatele přepravní soustavy, nikoli zákonnou povinnost pro samotného vlastníka nemovité věci, který se zřízením věcného břemene za smluvně ujednanou náhradu nemusí souhlasit. Smyslem a účelem § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů je osvobodit příjmy daňového subjektu, které obdržel v důsledku zřízení služebnosti přímo ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu, kdy dochází k jednostrannému omezení vlastnického práva ze strany veřejné moci. Smyslem a účelem tohoto ustanovení je tedy kompenzovat osvobozením od daně nedobrovolné omezení vlastnického práva, nikoli jakékoli omezení vlastnického práva. V případě žalobce k nedobrovolnému omezení vlastnického práva nedošlo, protože žalobce s provozovatelem přepravní soustavy uzavřel dobrovolně smlouvu o zřízení věcného břemene.
14. Dále žalovaný uvedl, že daňové posouzení náhrady za zřízení smluvního věcného břemene se může zdát nespravedlivé, je však třeba si uvědomit, že přestože věcné břemeno zřízené smluvně i věcné břemeno zřízené vyvlastňovacím úřadem představuje stejné omezení vlastnického práva, rozdíl je právě ve výši náhrady za jeho zřízení. Výše náhrady, kterou daňový subjekt obdrží od provozovatele přepravní soustavy, je odrazem smluvní dohody mezi dvěma stranami a již v sobě odráží např. riziko provozovatele přepravní soustavy

v podobě zvýšených nákladů spojených se zdržením stavby v případě nesouhlasu vlastníka nemovité věci a následného vyvlastňovacího řízení a taktěž snahu vlastníka nemovité věci o maximalizaci zisku ze smlouvy. Z tohoto pohledu tedy náhrada, kterou daňový subjekt obdrží na základě smluvního ujednání, musí být logicky vyšší než ta, kterou by nakonec obdržel ve vyvlastňovacím řízení, ve kterém je výše náhrady stanovena objektivně na základě znaleckého posudku.

15. Žalovaný též poukázal na to, že v dané věci neexistovaly žádné dvě možnosti, jak by daňové orgány mohly rozhodnout. Ust. § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů se nevztahuje na příjmy, které daňový subjekt obdrží jako náhradu za smluvní zřízení služebnosti. Nemohlo tedy dojít k porušení zásady *in dubio mitius*, zásady dobré správy ani zásady přiměřenosti.

V. Posouzení věci soudem

16. Soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
17. Žaloba není důvodná.
18. Předmětem sporu je otázka, zda je jednorázová náhrada, která byla žalobci vyplacena na základě smlouvy o zřízení věcného břemene, uzavřené s provozovatelem přepravní soustavy ve smyslu § 58 odst. 2 energetického zákona, osvobozena od daně z příjmů dle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů. Věcné břemeno bylo zřízeno za účelem výstavby vysokotlakého plynovodu.
19. Podle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů platí, že *od daně se osvobozuje příjem plynoucí jako náhrada za služebnost vzniklou ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu podle jiných právních předpisů a příjem plynoucí jako náhrada za vyvlastnění na základě jiných právních předpisů.*
20. Podle § 58 odst. 2 energetického zákona platí, že *provozovatel přepravní soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 1 písm. d), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti za jednorázovou náhradu; v případě, že vlastník není znám nebo není určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, příslušný vyvlastňovací úřad rozhodne na návrh provozovatele přepravní soustavy o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. To platí i v případě, kdy je stavba, pro kterou se právo vyvlastňuje, zřizována nebo již byla zřízena a zřízení věcného břemene nezmařil provozovatel přepravní soustavy.*
21. Služebnost může vzniknout ze zákona, rozhodnutím státního orgánu a též soukromoprávním ujednáním (k tomu viz § 1260 občanského zákoníku). V případě zřízení služebnosti ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu dochází k jednostrannému omezení vlastnického práva ze strany orgánu veřejné moci. To je rozdíl oproti smlouvě o zřízení věcného břemene, kterou dochází ke zřízení věcného břemene na základě konsensu smluvních stran, ačkoli povinnost uzavření této smlouvy může ukládat provozovateli provozní soustavy zákon, jako je tomu v souzené věci (srov. § 58 odst. 2 energetického zákona).

22. Z daňového hlediska je pouze vznik věcného břemene ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu chápán jako majetková újma poplatníka. Příjmy ze služebností vzniklých ze zákona a rozhodnutím státního orgánu tedy mají charakter náhrady škody, proto jsou od daně z příjmů fyzických osob osvobozeny (srov. PELC, Vladimír. *Daně z příjmů. Zákon s poznámkami a judikaturou*. Praha: C. H. Beck, 2021, 664 s.). Z uvedeného lze dovodit, že za podstatou osvobození těchto příjmů se nalézá úvaha o tom, že půjde o věcná břemena zřízená k veřejně prospěšným účelům a současně, že náhrada za zřízení svojí výší odpovídá omezení vlastnického práva vlastníka pozemku.
23. Ustanovení o daňovém osvobození náhrady fyzické osobě za zřízení věcného břemene bylo zakotveno novelou zákona o dani z příjmu č. 492/2000 Sb., účinnou od 1. 1. 2001, a to do ustanovení § 4 odst. 1 písm. zf) se zněním, že osvobozeny jsou: *příjmy plynoucí jako náhrada za věcné břemeno vzniklé ze zákona nebo rozhodnutím státního orgánu podle zvláštního právního předpisu*, s poznámkou pod čarou a odkazem např. na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Důvodová zpráva k tomu toliko uvedla, že *návrh rozšířit osvobození od daně z příjmů vyplynul z potřeby posílit právní jistotu poplatníků tak, že v případě zřízení věcného břemene (§ 151n a násl. obč. zák.) rozhodnutím státního orgánu, je příjem - náhrada - za jednorázové vyrovnání vlastníku pozemku apod. za omezení jeho vlastnického práva od daně z příjmů fyzických osob osvobozena*. Co bylo míněno právní jistotou poplatníků, nebylo blíže specifikováno, přičemž soud dovozuje, že se mělo jednat o zpřesnění kazuistiky osvobození různých typů náhrad (škody), když z trvalého ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů plyne, že přijatá náhrada škody je od daně osvobozena, a to proto, že jejím vyplacením fakticky nedochází ke zvýšení majetku poplatníka, který byl před tím umenšen onou způsobenou škodou.
24. Z popsaného stručného historického exkursu plyne, že současný text ustanovení § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů nedoznal v čase zásadní změny, přičemž však úprava zřizování věcných břemen pro veřejně prospěšné účely a určování náhrad za ně změn doznala, a to jak např. v zákoně č. 184/2006 Sb., nebo v nyní aplikovaném energetickém zákoně.
25. Obsah smlouvy o zřízení věcného břemene, uzavřené na základě § 58 odst. 2 energetického zákona, včetně výše jednorázové náhrady za zřízení věcného břemene, je věcí dohody smluvních stran, které smlouvu uzavírají. Žalobce netvrdí, že smlouvu o zřízení věcného břemene a smlouvu o úplatě za zřízení věcného břemene neuzavřel dobrovolně a ani ze správního spisu neplynou jakékoli skutečnosti svědčící o opaku.
26. Je možné konstatovat, že pro vlastníka nemovitosti bude nejpravděpodobnější motivací k zahájení jednání o smlouvě a k jejímu následnému uzavření zpravidla možnost dosažení vyšší náhrady, než jaká by vlastníku byla přiznána v rámci vyvlastňovacího řízení. Náhrada, kterou vlastník nemovitosti obdrží na základě smluvního ujednání, proto bude zpravidla spíše vyšší než ta, kterou by nakonec obdržel ve vyvlastňovacím řízení, ve kterém je výše náhrady stanovena (objektivně) na základě znaleckého posudku. V tomto směru ostatně docházelo k modifikacím právních norem v čase, kdy až postupem času došlo k tomu, že preferovaná varianta smluvního ujednání o věcném břemenu (oproti vzniku rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu) byla navázána na možnou zvýšenou hodnotu náhrady. Platí tak, že v důsledku příjmu, který vlastník nemovitosti obdrží dle smlouvy o zřízení věcného břemene jako náhradu za zřízení věcného břemene, bude tedy možné, že

dojde k jistému navýšení majetku vlastníka. Na legislativní vývoj týkající se možnosti přiznání vyšší smluvní náhrady však daňové předpisy nereagovaly.

27. Aplikace principu *in dubio pro libertate* předpokládá existenci více možných obhajitelných výkladů právní normy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 nebo též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2007, č. j. 2 Afs 46/2007-103, a ze dne 16. 10. 2013, č. j. 3 Ads 5/2013-43). O takovou situaci se však v souzené věci nejedná. Smyslem a účelem § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů je osvobodit od daně ty příjmy, které představují svou podstatou náhradu škody, která vznikne vlastníkovu nemovitosti v důsledku jednostranného omezení jeho vlastnického práva. Pokud je vlastníkovu vyplacena úplata za zřízení věcného břemene dle smlouvy o zřízení věcného břemene či v souvislosti s ní, bude zpravidla fakticky docházet k jistému navýšení majetku vlastníka, nikoli jen k vyrovnání škody, která vlastníkovu vznikne zřízením věcného břemene. Ust. § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů tedy nelze považovat za nejednoznačné a umožňující více možností výkladu, v souzené věci nevznikly pochybnosti o tom, že úplata vyplacená žalobci za zřízení věcného břemene dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene nepodléhá osvobození od daně z příjmů, neboť věcné břemeno bylo zřízeno smluvně, nikoli zákonem či rozhodnutím státního orgánu. Nebylo tedy namístě přistoupit k aplikaci principu *in dubio pro libertate*, resp. pravidla *in dubio mitius*.
28. Soud dále konstatuje, že stavba podzemního vedení vysokotlakého plynovodu, pro účely jehož realizace byla v souzené věci uzavřena smlouva o zřízení věcného břemene, je stavbou energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), v rozhodném znění (dále jen „*liniový zákon*“). Ze smlouvy o zřízení věcného břemene dále vyplývá, že věcná břemena byla zřízena na pozemcích ve spoluvlastnictví žalobce, které nejsou pozemky stavebními. Výše náhrady za zřízení věcného břemene dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene by mohla jinak činit až osminásobek ceny stanovené znaleckým posudkem (srov. § 3b odst. 1, odst. 2, odst. 5 liniového zákona). Dle § 3b odst. 9 liniového zákona se u energetické infrastruktury uvedená ustanovení nepoužijí, neboť úprava (daleko více obecná) je obsažena v energetickém zákoně. Uvedené však směřuje k úvaze obdoby, že rovněž smluvní ujednání o náhradě za věcné břemeno dle energetického zákona může i několikanásobně přesahovat cenu jinak určenou dle znaleckého posudku, která by se jinak přibližovala ceně tržní, tedy tomu, k jaké škodě dochází na majetku vlastníka služebného pozemku.
29. Soud nesouhlasí s námitkou, že postup daňových orgánů vůči žalobci je nespravedlivý a že je fakticky trestán za to, že se ve věci věcného břemene dohodl. Dle názoru soudu by bylo nespravedlivé, kdyby výše náhrady dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene po zdanění činila méně, než kolik by žalobci bylo možné přiznat jako náhradu v rámci vyvlastňovacího řízení. Soud však nemá možnost zjistit, jaký by byl rozdíl mezi částkou, která byla žalobci vyplacena dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene, po jejím zdanění, a částkou, která by žalobci byla případně vyplacena na základě rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu. Žalobce ostatně nic v tomto ohledu netvrdí. Z logiky věci však není vyloučeno, aby výše náhrady po zdanění v souzené věci byla stále vyšší oproti částce, která by žalobci byla přiznána v rámci vyvlastňovacího řízení. Přitom při jednání o výši

smluvní náhrady žalobci objektivně nic nebránilo tomu, aby kalkulovanou náhradu upravil o případnou výši odvedené daně.

30. S ohledem na uvedené se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že je trestán za svou ochotu uzavřít smlouvu o zřízení věcného břemene. Z tohoto pohledu je třeba celou věc, včetně výše náhrady hodnotit jako celkem a nikoli řešit odděleně, zda zdanění náhrady je spravedlivé či nikoli. Ačkoli žalobce může subjektivně pociťovat předmětnou právní úpravu jako nespravedlivou, jde o pravidla, která mají své logické opodstatnění, jak soud již vyložil výše.
31. Soud tedy uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud konstatoval, že věcné břemeno bylo v souzené věci zřízeno smluvně, protože náhrada vyplacená žalobci dle smlouvy o úplatě za zřízení věcného břemene nepodléhá osvobození od daně z příjmů dle § 4 odst. 1 písm. zd) zákona o daních z příjmů. K porušení zásad zákonnosti a přiměřenosti tak ze strany žalovaného a správce daně nedošlo.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud z výše uvedených důvodů shledal námitky uplatněné žalobcem nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
34. Nad rámec uvedeného soud *de lege ferenda* podotýká, že případná bližší úprava zákonného textu osvobození v ustanovení § 4 odst. 1 písm. zd) a též v § 19 odst. 1 písm. zn) zákona o daních z příjmů v návaznosti na historický vývoj právní úpravy možnosti ujednání o věcných břemenech, též i vyvlastnění a náhrad za ně, by mohla předejít vzniku dalších nejasností či nepochopení na straně daňových poplatníků. Vhodným a spravedlivým postupem by se mohla jevit aplikace daně z příjmu na příjem, jenž zcela očividně přesahuje onu oprávněnou a odpovídající náhradu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 14. prosinec 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu